

dönteni. Mint ahogy nem tudtam megtenni, hogy egyetlen intéssel kiutasítsam a lakásból, de azt sem, hogy elmenjek innen, a meztelen nő közeléből. Nem szóltunk. Már régen arra vártunk, hogy valaki helyettünk oldjon meg valamit. Ültünk ebben a mindörökké-helyzetben. A döntés rajtunk kívüli kellett hogy legyen.

– Nos, mit mondasz? – kérdezték egyszerre.

– Semmit – mondtam –, egyelőre semmit.

– Talán vársz valamire?

– Talán.

– Mire?...

– Te meg tudnád mondani, hogy te mire?...

– Nem.

– Tudod mit? – jutott eszembe. – Menjünk ki az udvarra. Megfizetem. De csak ha végre egyszer valamelyikünk be is fejez valamit ebben az életben.

– Ilyent még nem tettem! – riadt meg a brávo.

– Megfizetem – mondtam makacsul. – Neked ez elved.

– Igen – mondta, és kényszeredetten állt föl.

A meztelen nő úgy nézett utánunk, mint aki már csak veszíthet itt.

Kint sűrűn esteledik. Csak ballagunk egymás mellett. Lassan, sokáig. De ez sem tarthat a végtelenségig, mert egyszer elérkezünk a kert végébe. Ott már aztán a folyó van, a túlsó partján a kaszáló, azon túl a dombok vonulata, azon túl pedig már csak az éjszaka. Most ezt az érzést át lehet fogni egyetlen pillantással.

